

עטיפות

לפני שמונים שנה
מִצְאָתִי בְּתוֹךְ שְׁלוּלִית
כְּדוֹר יָפֵה כְּמוֹ אֶפְרַסְק, וְשִׁכְחֹתִי אוֹתוֹ.
הַבְּקָר נִזְכַּרְתִּי בְּקוֹ שֶׁל הַשְּׁלוּלִית,
וְאִידֵךְ הַקִּפְצָתִי אֶת הַכְּדוֹר עוֹד וְעוֹד:
הַתְּרַבְּרְבְּתִי מוֹל אַחִי, עַד שֶׁהוּא קָנָא
וְחָטַף אוֹתוֹ לִיעַר עֲבוֹת.
לְפָנֹת עָרַב רְאִיתִי אֶת הָאֲבָדָה כְּרוּכָה
בֵּין עֲנָפִים גְּבוּהִים,
קְבוּצַת עֲלִים עוֹטְפֹת אוֹתָהּ כְּתַפְרַחַת
וְכֵלָה לְבוּשָׁה יְרַקְרֻקוֹת. "בְּקֶשֶׁי זֵהִיתִי אוֹתָהּ",
סִפְרָה בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת הַזְּקֵנָה שְׁבֵה טַפְלִית, וְזוֹרְעוֹתֶיהָ הַחֲלוּ לְכָאֵב.
חֲבֻשְׁתִּי אֶת יָדָהּ הַיְמָנִית בְּתַחֲבֻשַׁת הַדּוּקָה לְתַמִּיכָהּ וְהַקְלָה
עַל גִּידִים וְרִצּוּעוֹת.
פְּתֻלְתִי סָבִיב רָגְלָהּ סְפּוֹג מְקַצֵּף גּוּמִי.
הַגְּלִיל הַתְּפוּיחַ הֶלֶךְ וְהֶצְטַמַּק בְּכַף יָדִי.

"אם זה לא ילך עם הספרות", אמרה סבתא ביציאה מגלילות, "תנסה להסתדר על ג'וב במוסד. לא תאמין איך זה השתנה מבפנים! (התאפקתי מאד שלא לשנות ל"התבגר" או ל"התעצב"). הם הכניסו פנימה סניף של קפה מוטי. אפלו המנקי אסלות שם עוברים סווג!" איזו זקפה חברתית נעימה הכניסו בנו רשתות הקפאין, חשבתני. התעלות במקום שאין בו ערך למעמדות, כאלו משרת השוקים המסוגלות נעלה ממשרת השוקים המזמנות. היכלת להרשים מישהי גם אם לא היית בקרבי. היא אומרת מה ואתה אומר אסור לי וגם לה אסור להתהפך עליך כי אפלו ההשתוקקות בארץ הזאת מונעת מתכלית. ומגרה בך הרוח שביני קצוי האגודל לאצבע המורה. משהו מכרח להתמולל שם, עלה או גלעין של מישמש, בזמן שעולה בך רוחת הבחירה הנכונה. והנה, אתה אומר, באמת השלמת הכנסה (ולא רק במוכנים של מין, אלא גם כהדיפת המוציא נפש אל הארץ, בגיל שמונה-עשרה, כמה שכנה בסיס הקליטה ושנה למתחם המיטב). מזל שהקפדתי להשאיר לאמי, אתה חושב. אולי נכון יותר לומר: מזל שטרם עלה בגורלי להיות מפקע.

מאת דסי: שלשום הייתי בפסו' ואיזה טמבל נדבק אלי שעה. שאל מה אני עושה בחיים אמרתי לומדת ביולוגיה מדעי המחשב מתכנתת ולא הסתכלתי לו בעינים כי היה לו ריח של שואה מהפה. אמר לי אני עובד בתפקיד מסוג במקרה יש לי ערב פנוי. אמרתי לו יפה שאתה יכול להשליך את הקיום שלך על המצב החיצוני, כאלו "הערב" הוא זה שפנוי כאן. גם אני הייתי שמחה להגיד: דחיסות ספונטנית, חמסין חרד נטישה.
חשבתני על מה שספרת לי בים שבוע שעבר, על זה שבפעם הראשונה אתה לא יודע להסביר מלולית את הרעב החומל הזה שהתעורר בך פתאום, את הרצון לנשק אדם בלי הכרה ובלי חובת ההוכחה. אני רוצה לומר לך: בשום פנים אל תמצא לזה תשובה. צא מחדריך ואמר: הרגשתי רגש כמו עטוש. רק רוח בין זרוע לאמת אשה ראוי לכלא אותו.

יום אחרי זה ספרתי על הרגש הזה ב"חומסופיה" מול שנים עשר נערים אשכנזים ברמת החיל. מעין אבן אמר: מענין. זה כמו טעון השפה הפרטית של ויטגנשטיין: אם רק מישוהו אחד בעולם יכול להבין שפה מסוימת, היא חסרת משמעות. אבל הערך המזדין שלה קשור לזה שאני היחיד שיכול לקרא אותה ולא לכתב! צעקתי. צא מזה אחי, יוני עכשו, * זה בסדר להשאיר חרמנים, אמר אחד מן המדברים.

* ר' הערת דסי על השלכת הקיום. המלה "עכשו" תנתח תחבירית פתאר השם, החדש במקרה זה.

מאיה ויינברג

מול המראה

אני אמן אנונימן
גברת מגררת, מבגרת, מהרהרת
נקדה קטנה בזמן
יושבת בדירה, בשדרה, בשגרה
עד שאין בררה אחרת.
אני יש לי, אין לי, היה ואבד לי
תמיד אני מתגעגעת.
אני תמימה, חמימה, מתחממת מהר
ופתאום חייבת לגעת.
גופי קל, פתלתל, חסר משקל
גופי הוא פלא ברבאפי.
נפשי נוחה להזיות
אני כל מה שרציתי, כל מה שלא רציתי להיות.
אני בת עשרה, עשרים, שלושים, ארבעים
עשויה אמן וטעויות
יום בהיר אחר ארע לחיות.

